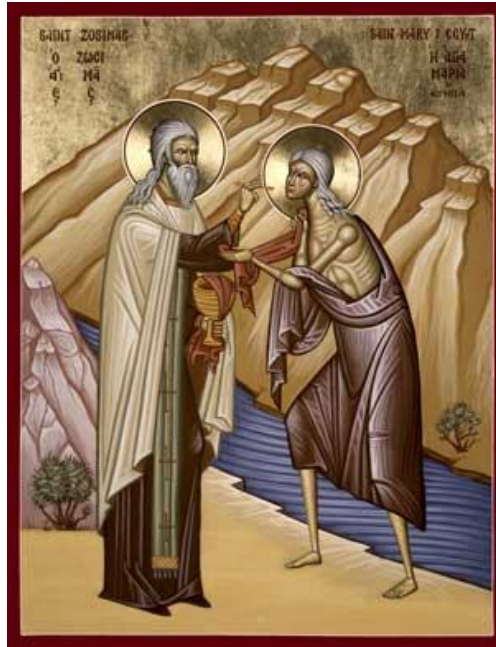

PREDICĂ LA DUMINICA

A V-A DIN POST

Duminica Cuvioasei Maria Egipteanca

„... *Nu știți ce cereți!*”(Luca X, 38)

Frați creștini,

Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a venit în lume să ne mântuiască, a ales pe ucenicii Săi nu la voia întâmplării; de altfel vedem că la început aceste persoane nu întruneau multe virtuți pe care le propovăduia Mântuitorul Hristos. Vedem că și ei, mai înainte de a fi curățiți prin Duhul Sfânt, erau mândri, ambițioși, râvnitori după onoruri și vrednicii lumesci.

Tocmai de aceea i-a ales Mântuitorul, ca arătându-le pe față ambiția și învățându-i, să înțelegem și noi umilința și morală cea nouă pe care s-o punem în practică și să ne fie de temei pentru mântuirea noastră. Cuprinsul Evangheliei de astăzi este acesta: "doi ucenici se apropie de Mântuitorul lumii și-L roagă să le dea locurile cele dintâi în Împărăția Sa".

Ei nu cunoșteau această împărăție duhovnicească, ci o socoteau a fi o împărăție pământească, lumească. Iată de ce ambiția și pofta de a se înălța mai presus de ceilalți i-a împins să facă această cerere. Ca să cunoaștem cât de nepotrivită a fost cererea celor doi ucenici; este nevoie să știm timpul și împrejurările în care ea a fost făcută.

Luna nouă a lui Nisan se arătase pe cer. Focuri pe munți, oameni trimiși prin țara întreagă vesteau în mod special că peste 14 zile Israel își va serba Paștele. Fiecare saluta cu bucurie această veste și se pregătea să prăznuiască amintirile minunilor ce s-au săvârșit la ieșirea poporului din Egipt. Se formau caravane, grupându-se pe familii, și plecau spre Ierusalim, iar pentru ca să se poată curăți mai înainte de sărbătoare, plecau mai din vreme, adică spre sfârșitul lunii martie.

În această perioadă timpul era frumos, ploile din urmă încetaseră și un soare curat și frumos veselea cu razele sale cele dintâi flori de primăvară. Toate acestea contribuiau la călătoria pioasă a călătorilor către cetatea cea sfântă.

Pe când poporul lui Israel era cuprins de veselie, numai Iisus care predica Evanghelia simțea că i se rupe inima. Pentru toți, Paștele era viață, pentru Iisus, acesta trebuia să fie moartea. Întrerupându-și predica, Iisus se hotărî să se suie în Ierusalim pentru cea din urmă oară și luă astfel drumul care-L ducea la moarte. El mergea singur în capul cetei apostolice, iar apostolii îl urmau tăcuți.

Mulțimea nu știa ce să creadă și se simțea cuprinsă de spaimă. Ucenicii nu observaseră tristețea de pe fața Mântuitorului; ei erau cuprinși de multă bucurie și povesteau între ei evenimente fericite care se vor împlini peste puțină vreme. Ei visau onoruri, demnități și funcții înalte, iar Iisus se gândea la chinurile ce-L așteptau la Ierusalim. Ucenicii se întrebau care va fi scaunul lor în împărăția mesianică, iar Iisus saluta mai dinainte Crucea pe care avea să fie răstignit.

Luându-i la o parte, le spunea ce are să i se întâmple Lui. "Iată, ne suim în Ierusalim – zicea Domnul – și Fiul Omului se va da arhierilor și cărturarilor și-l vor judeca spre moarte, îl vor batjocori, îl vor scuipa, și-L vor bate, și-L vor omorî pe El, dar a treia zi va învia". Ascultând aceste cuvinte, ucenicii au fost cuprinși de groază și s-au tulburat în inimile lor. Li se părea un lucru cu neputință ceea ce auzeau, iar cuvintele Mântuitorului le dărâmau toate speranțele lor despre împărăția pământească pe care o visau și în care se vedeau ocupând posturi înalte de dregători.

S-a apropiat atunci Salomeea, femeia lui Zevedei și mama celor doi ucenici Iacob și Ioan. Alegând momentul când Iisus era singur, se apropie de El închinându-l-se și cerând ca cei doi fii ai ei să stea unul de-a dreapta și altul de-a stânga întru împărăția Sa. Salomeea a servit numai ca mijlocitoare pentru ambiția fiilor ei, neprevăzând nici ea și nici copiii săi unde duce această pretenție oarbă. Iată de ce au meritat răspunsul acesta aspru din partea Mântuitorului: "Nu știți ce cereți!"

Ei au cerut aceste două locuri ca să se deosebească de ceilalți ucenici și să aibă autoritate asupra lor. Fiul lui Dumnezeu le-a zis după cum am văzut în Evanghelia de astăzi, că aceste locuri vor fi ocupate de cei care merită și care au chemarea de la Dumnezeu.

Mai întâi însă Iisus le-a zis: "Nu știți ce cereți! Eu voiesc să vă fac vânători de oameni, iar voi doriți să fiți slugi împărătești? Eu voiesc să vă trimit în lume fără traistă și toiag ca să predicați Evanghelia, iar voi căutați cinste trecătoare? Eu vreau să vă fac fii ai cerului, apostoli și părtași la înnoirea lumii, iar voi cugetați cele pământești? Cu adevărat nu știți cereți?"

Cuvintele acestea spuse atunci ucenicilor se potrivesc de minune creștinilor de astăzi. Ucenicii Domnului nu știau că toate sunt rânduite de sus de la Tatăl ceresc. Minte lor era tot pe pământ, tot la lucrurile trecătoare ale acestei lumi, nu la împărăția duhovnicească a lui Hristos, deși văzuseră atâtea minuni. Simțiseră ei că Domnul Hristos era Fiul lui Dumnezeu, dar firea lor era tot așa de îndărătnică și uitucă ca și firea noastră a celor de astăzi.

Să stăm și să ne gândim: câți părinți nu sunt și astăzi care cer pentru copiii lor, întocmai ca mama fiilor lui Zevedei din Evanghelia de astăzi, ca odraslele lor să ocupe posturi înalte, fără să se gândească dacă merită sau dacă au chemarea de sus pentru a ocupa acele posturi. Câți nu sunt care în ambiția lor lucrează numai cu răutate, nedreptate și necredință, exagerând răul, micșorând binele; peste toate acestea recurg la minciună și calomnie numai ca să zdrobească și să ocupe locul pe care alții l-ar merita.

Câtă aroganță și câtă mândrie nu întrebunțează cei ambițioși, căci ei nu cruță pe nimeni ci privesc cu dispreț pe oricine e mai prejos decât ei. Ei doresc să fie respectați, să fie admirați de toți. Cei mândri și ambițioși apasă cu asprime pe cei mai mici și umilesc pe cei mari. Cei ambițioși se poartă cu nerecunoștință față de cei din jur. După cum vedeți, apucăturile omului stăpânit de păcatul ambiției sunt cu totul păgânești, deoarece în păgânism cei mari tratau cu dispreț pe cei mici, pe când în creștinism cei mici trebuie să fie tratați cu respect de către cei mari.

Iată de ce Mântuitorul a zis: "Domnii păgânilor îi domnesc pe ei și cei mari îi stăpânesc pe dânșii, dar între voi să nu fie așa. Pentru că Fiul Omului n-a venit ca să-L slujească Lui cineva, ci ca El să slujească și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți". În ambiția și mândria, intrigile și toate dorințele cele deșarte, lumești și pământești de care am amintit sunt căzuți toți oamenii care au părăsit complet rugăciunea și legătura strânsă cu Împărăția cerească.

Din sfintele cărți bisericești, vedem că Dumnezeu a făcut îngerii și oameni cu scopul de a-L slăvi neîncetat. Ce oare altceva fac îngerii în cer decât să-L slăvească pe Dumnezeu? Oare noi oamenii pe pământ nu se cade să-i imităm pe îngerii, să fim recunoscători și noi către Ziditorul și să-L aducem slavă și cinste?! Căci și omul este un fel de înger amestecat, așa după cum spune Sfântul Ioan Damaschin că în om sunt puteri îngerești spirituale și puteri omenești materiale.

Omul are misiunea divină, să se înalțe neîncetat peste hotarele firii sale, peste nevoile cele pământești, ca să se facă un înger întrupat. Aceasta nu se va putea împlini așa ușor

dacă nu va întrebuința rugăciunile curate, virtuțile și toate faptele bune. Rugăciunea s-a născut în mintea și în inima lui Adam chiar din timpul când a fost izgonit afară din rai. Rugăciunea a devenit necesară pentru el după ce a fost înstrăinat, izgonit de la fața Ziditorului său. A început a suspina și a se ruga cu șiroaie de lacrimi, plângând după raiul cel pierdut.

Vedem acum toate vietățile de pe fața pământului că sunt mulțumite, numai omul nu află mângâiere și odihnă pe pământ. Păsările cântă vesel în codrii, fluturii zboară liberi în aer, peștii saltă în ape limpezi, animalele se îndestulează cu iarba câmpului, numai omul, acest călător fără patrie, nu-și află odihna sufletul său. El știe că nu este pe pământ țara lui, el simte că în altă parte este casa lui. Pentru aceasta nimic nu-l mulțumește în această viață, că aducându-și aminte de raiul pierdut, de fericirea cea nemuritoare, începe a suspina și a se ruga.

Iată, așa s-a născut rugăciunea în om, așa a ajuns ea pe pământ împreună cu dânsul. S-a revărsat peste spinii pământului ca o necesitate, ca un dor dumnezeiesc. Ce este deci sfânta rugăciune? Mai întâi este o datorie. Când toate zidirile slăvesc pe Dumnezeu, cum ar putea omul să tacă, cum ar putea să asculte cântecul păsărilor, murmurul apelor, adierea vânturilor, freamătul mărilor și să stea nepăsător?!

Dacă tot universul cerească formează o veșnică cântare închinată dumnezeirii, dator este și omul să se înroleze în acest univers la mărețul cer al zidirilor și al naturii. Afară de om, toate celelalte zidiri de la aștrii cei de sus până la firele de iarbă, nu au altă grijă decât să-L slăvească pe Dumnezeu. Sfântul Părinte Augustin, pătruns de adâncă recunoștință față de Dumnezeu, după o vreme de zbucium și neliniște, zise: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, nu mai tu poți să dai liniște sufletului meu, numai la Tine este liniștea și fericirea cea veșnică!"

Iată dar că rugăciunea este dăruită omului ca o călăuză pe pământ de Bunul Dumnezeu. Viața omului de la leagăn până la mormânt este o cale foarte scurtă, plină de o mulțime de dureri, neazuri și primejdii, suferințe și lacrimi. Cum va putea străbate acest călător străin calea aceasta primejdioasă de nu va avea călăuză un toiag de sprijin pe acest drum spinos?! Acest toiag este sfânta rugăciune.

Creștinii adevărați s-au trezit cu rugăciunea în brațele maicii lor, cu rugăciune au crescut în viață, cu rugăciunea în inimă au pornit la luptă pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele. Cu rugăciunea se culcau creștinii, cu ea pe buze se sculau, cu ea mergeau pe drum, cu rugăciunea îmbătrâneau și tot cu ea se duceau în mormânt. Cu rugăciunea omul se înalță spre cer, prin ea se întâlnește cu Dumnezeu și se amestecă cu îngerii.

Rugăciunea este sufletul creștinătății. Sfinții Părinți spun că rugăciunea este maica tuturor virtuților și din sânul ei se nasc toate celelalte virtuți. Ea ridică mintea către Dumnezeu, este viața lumii, inima credinței, cununa nădejzii și sufletul Bisericii. Rugăciunea

este pacea familiilor, bucuria soților, apărarea copiilor, alinarea bolnavilor, mângâierea văduvelor și întărirea bătrânilor. Fără rugăciune nici un suflet nu se poate mântui.

Fiind așa de mare darul și puterea rugăciunii, ea are și cei mai mulți dușmani: satana, lumea, trupul, plăcerile și grijile vieții acesteia. Satana este cel mai mare dușman al rugăciunii, el face orice numai ca omul să nu se roage, să nu ajungă să vorbească cu Dumnezeu. Când omul vrea să se roage el caută să-i dea alte ocupații; îl îndeamnă să vorbească, să citească cărți nefolositoare, să mănânce, să doarmă mult și multe alte pofte numai să-l îndepărteze de la rugăciune, iar dacă creștinul biruiește și începe a se ruga, diavolul se străduiește să facă tulburare și ceartă în casă.

Seara îi dă omului somn devreme, dimineața lenevire, peste zi nenumărate griji, iar în sărbători îi dă dureri de cap sau îi trimite pe cineva, prieteni sau cunoscuți, ca să-l oprească și să nu meargă la biserică să se roage. Vai, câți creștini sunt înșelați astăzi de diavol, câți nu vor să se roage de rușinea oamenilor, câți nu se duc la biserică fiindcă râde lumea, câți nu găsesc timp de rugăciune toată viața pentru că sunt robi ai acestei lumi trecătoare, iar satana îi ține în brațe cu plăcerile lui.

Mulți creștini se roagă numai când dau de necazuri sau atunci când cer de la Dumnezeu să le dea și iar să le dea. După ce au primit de la Dumnezeu împlinirea dorințelor întorc spatele Domnului ca evreicele care atunci când nasc cu greu cer ajutor Maicii Domnului zicând: "Ajută-mă Marie, ușurează-mă Marie, nu mă lăsa Marie!" După ce nasc iau mătura și, măturând prin casă zic: "Acum ieși afară Marie, pleacă Marie!"

Așa sunt mulți creștini de-ai noștri, mulți care se roagă dar nu li se împlinesc rugăciunile și numai ce-i auzi zicând: "Am plătit slujbe pe la mănăstiri, pe la biserici și nu știu ce se întâmplă că nu m-am folosit cu nimic". Acești creștini să fie siguri că sunt încurcați cu păcate grele nespovedite și Dumnezeu nu vrea ca să asculte rugăciunile lor mai ales că de multe ori nu știu ce cer.

Mulți nu cer mai întâi cele de folos pentru mântuirea sufletului, pentru iertarea păcatelor, nu cer vreme de pocăință, nu cer tărie în credință, nu cer dragoste înflăcărată, nu cer răbdare în ispite. Cei mai mulți cer ca și cei doi ucenici din Evanghelie de astăzi; mărire pământească, bani mulți, spor în cele pământești, servicii bune, viață lungă, viitor fericit; cinste de la oameni, sau să fie bine văzuți în serviciu.

Unii, împinși de dorința de a li se împlini rugăciunea cât mai curând, nu mai țin seama de nimic și se duc orbiți chiar la alte religii, apelează la rugăciunile sectanților, pe la vrăjitoare, pe la sinagogile evreilor și astfel amestecă păcate peste păcate, iar rugăciunile lor se fac spre osândă. Alții dau slujbe la biserici, dar cer pierderea dușmanilor, îi pun în pomelnicul de morți ca să-i omoare Dumnezeu și așa mai departe.

Rugăciunile celor care nu vor să se spovedească cu anii nu sunt primite, nici ale celor care vin în biserică îmbrăcați necuviincios, mai ales femeile care fac sminteală cu

îmbrăcămintea tulburând mintea și liniștea bărbaților. Rugăciunile femeilor, făcute cu capul descoperit, atât la biserică cât și acasă, nu sunt primite. Pentru ca să fie primită rugăciunea, trebuie să fie ajutată de celelalte fapte bune: de dragoste către săraci și toți oamenii necăjiți, de milostenii, de post, de iubire către vrăjmași, de iertare pentru cei care au greșit.

Să avem smerenie adâncă și să cerem mai întâi cele de trebuință sufletului și apoi cele pământești. Preocuparea principală a creștinului adevărat trebuie să fie pentru cei ce s-au mutat din viața aceasta, pentru cei răposați, părinți, frați, surori, rudenii, care au făcut vreun bine în viață, să le poarte de grijă făcându-le rugăciuni, sărindare și parastase; căci mulți din cei plecați stau în temnițele iadului și așteaptă să fie salvați de cineva, de rude, de cei apropiați, iar aceștia nici nu se gândesc, din contră sunt mulți care se țin numai de petreceri, de distracții și păcate. De aceea vin peste ei boli grele, pagube, neajunsuri, despărțiri ca să-și aducă aminte de cei răposați, să le facă și lor pomenire și ușurare de greșeli.

La foarte mulți creștini nu li se îndeplinesc rugăciunile din cauză că nu vin duminicile la biserică, la masa Împăratului ceresc, aici acasă la El, la Dumnezeu, pentru că Biserica e casa lui Dumnezeu. Aceștia parcă ar aștepta să vină Dumnezeu la ei acasă, să le dea după placul lor și după poftele lor. Toți cei ce se așează și se ridică de la masă fără rugăciune insultă bunătatea dumnezeiască și rugăciunile lor ca și ale celor ce se arată nemulțumiți și cârtesc ba de una, ba de alta, nu sunt primite.

Sunt unii părinți care dau o pildă rea copiilor prin faptul că se așează la masă fără să se închine sau cu pălăria pe cap mâncând fără nici un respect din bunătățile lui Dumnezeu, iar copiii lor fac la fel când ajung mari, pentru că așa au văzut la părinții lor. Așa se povestește într-o carte veche, că un împărat foarte credincios și temător de Dumnezeu, avea pe lângă el o mulțime de miniștri plini de mândrie, îngâmfați și fără frică de Dumnezeu. Nu știa împăratul cum să-i facă să înțeleagă că purtarea lor este o grosolanie nebunească și o mare netrebnicie omenească. Ce credeți că a făcut împăratul? A vorbit cu un cerșetor pe care l-a chemat și l-a învățat să vină în ziua următoare la ora mesei și când va fi el la masă împreună cu toți miniștrii lui, să vină și el și să se așeze la masă cu pălăria pe cap. Să nu zică nimic, să mănânce, apoi să se scoale și să plece, fără să spună nici măcar bună ziua.

Așa a făcut cerșetorul, căci a doua zi pe când împăratul era la masă cu toți miniștrii lui îngâmfați, a venit și el și fără să spună un cuvânt, se așeză la masă, mănâncă și bea cu lăcomie cât îi place și cu pălăria pe cap. Toți miniștrii se uitau îngroziți și așteptau să vadă ce zice împăratul. Mare le-a fost mirarea și nu știau ce să creadă văzând că împăratul nu zice nimic. Cerșetorul se sculă de la masă fără să-i pese de cineva, mâncat și băut bine, și, ieșind pe ușă, se pierdu prin mulțime.

Mesenii, indignați de comportarea acestui om, ziseră împăratului: "Împărate, cum ai putut să suferi fără să spui nimic acestui om care a mâncat și a băut în fața măriei-tale, cu pălăria pe cap și fără să-ți mulțumească?!" Împăratul i-a lăsat să se frământă, apoi luând

cuvântul, zise: "Așa faceți și voi în fața Împăratului ceresc, Dumnezeu, căci tot astfel mâncați și voi din masa lui cea bogată, pe care ne-o întinde cu atâta dărnicie, cu atâtea bunătăți și frumuseți de tot felul, iar voi drept mulțumire stați înțepeniți în mândria voastră ca și când ați mânca și ați bea din cele ce faceți voi. Voi nu voiți să vă supuneți Creatorului și să-I dați slavă și cinste pentru câte ni le dă aici pe pământ".

Auzind ei acestea au plecat smeriți capetele, au înțeles lecția și s-au hotărât cu toții să-și schimbe viața, recunoscând puterea, mila și dragostea lui Dumnezeu și îndelunga lui răbdare ce o are pentru toți păcătoșii. Oare nu facem și noi așa ca cerșetorul din istorioară, față de bunul Dumnezeu? La fel facem atunci când nu recunoaștem de unde ne vin toate bunătățile pe care le avem, când nu facem rugăciune la masă și nu-I mulțumim Lui, când nu recunoaștem că sănătatea și toate bunurile primite sunt de la El.

Consumăm aerul, apa și lumina Lui și toate bunătățile pe care ni le pune înainte masa aceasta de pe fața pământului; dacă le luăm și nu-I mulțumim Lui, nu ne închinăm Lui, nu venim la biserică și nu ne rugăm Lui, suntem niște nătângi și ticăloși, nerecunoscători în fața Împăratului ceresc, întocmai ca cel ce s-a ospătat din masa împăratului fără să-i mulțumească. Unul din motivele pentru care Dumnezeu nu vrea să împlinească rugăciunile noastre este și acesta; Dumnezeu știe că pentru ce am primit darurile Lui nu le folosim pentru mântuirea noastră și cerem cu gând rău ca să le risipim în plăcerile noastre, așa după cum spune apostolul Iacov în epistola sa la cap. IV, v. 3.

Așa este; iată spre exemplu: un om bogat, roagă pe Dumnezeu să-i înmulțească averea ca să se poată desfăta și petreacă o viață de trândăvie; altul se roagă să capete sănătatea pierdută, să scape de boala ce-l necăjește ca să-și poată lua iarăși viața cea păcătoasă de mai înainte și să trăiască în desfrânare; altul se roagă să câștige un proces ca să poată răpi moștenirea unor orfani sau văduve; alții să reușească în afaceri necinstite, alții se roagă să câștige la jocuri de cărți, loterie și altele. Poate Dumnezeu să asculte astfel de rugăciuni? Desigur că nu!

De aceea zice Domnul Dumnezeu: "Când vă rugați și întindeți mâinile voastre, Eu îmi întorc ochii de la voi și oricât v-ați ruga nu vă ascult, căci astfel de rugăciuni sunt ca niște mirosuri grețoase ce vin din grămezile de gunoaie". Sfinții Părinți ne spun că atunci când citim o carte sfântă, mai ales Biblia, să fim atenți că în acel moment ne vorbește nouă Dumnezeu de acolo și să facem ceea ce ne spune El nouă în carte, adică voia Lui.

Când ne rugăm, vorbim cu Dumnezeu și îi spunem noi Lui ce ne doare. Dacă noi ascultăm și facem ce ne spune Dumnezeu din carte, și El ne ascultă pe noi și va face ce-i cerem noi, atunci când cererea este bună, când e cu nădejde, cu credință și cu fapte bune și când știm ce să cerem. Rugăciunea trebuie să fie și cu stăruință, să așteptăm cu răbdare așa cum ne învață Domnul Hristos. Dumnezeu pe mulți i-a întors de pe căile pierzării prin răbdarea de care a dat dovadă sau chiar printr-un vis înspăimântător.

Așa s-a întâmplat cu un mare necredincios dintr-o comună din apropiere de orașul Târgoviște, un fapt adevărat, petrecut acum, de curând.

Acest necredincios nu credea că există rai și iad, dimpotrivă, prigonea pe cei credincioși, pentru că în satul acela avea o funcție oarecare și spunea tuturor: "Eu sunt Dumnezeu, eu tai și spânzur aici, eu fac ce vreau cu voi". Își prigonea mai ales soția pe care o oprea să se ducă la biserică o înjura, o da necuratului, o îngrozea cu fel de fel de vorbe urâte și cu răutatea lui. Femeia nu mai știa ce să facă. Făcuse și ea rugăciuni, plătitese pe la biserici, dar nu se schimba nimic. Biata femeie își pierduse nădejdea de a-l vedea și pe el un om liniștit vreodată.

Într-o zi, nemaiputând de tulburare, plină de supărare, se duce la preotul satului și-i spune necazul. Preotul a îndemnat-o la rugăciune spunându-i: "Nu te deznădăjdui, mergi și ai încredere în Dumnezeu, roagă-te și mă voi ruga și eu, că Dumnezeu poate să facă din uscat verde și să-l schimbe dintr-odată încât ai să te miri de el dacă vei avea credință tare". Femeia s-a dus acasă și cu lacrimi fierbinți a început să facă rugăciuni, metanii, milostenii și cu lacrimi se ruga lui Dumnezeu să i se îndrepte bărbatul.

Nu a trecut mult și, odată după rugăciunile acestea fierbinți, pe la miezul nopții se trezește biata femeie speriată de răcnetele lui, căci țipa ca o fiară sălbatică. El avea o vedenie înfricoșată. Se rostogoli și căzu jos din pat, rămânând nemișcat în mijlocul camerei. Soția lui când l-a văzut a crezut că a murit. A aprins repede lumânarea și a vrut să iasă afară și să strige la vecini să o ajute. Când s-a uitat la el a văzut că deschisese ochii și întrebându-l ce i s-a întâmplat nu a căpătat nici un răspuns. După ce s-a ridicat de jos, acesta s-a așezat pe marginea patului și, cu o voce stinsă, și-a întrebat soția: "Femeie, unde te închini tu?" așa de sălbatec era că nu știa nici în ce parte să se închine. După ce îi arată icoanele la răsărit, el mai întrebă: "Ce rugăciuni zici tu, femeie? Învață-mă și pe mine!"

"Te învăț eu pe urmă, dar acum citește aici." I-a dat cartea și a citit și el Tatăl nostru, că nu-l știa, a făcut semnul Sfintei Cruci și apoi a început să povestească ce visase spunând: "M-am pomenit că au venit la mine doi diavoli înalți de câte doi metri cu coarne și coadă, cu păr pe ei și negri cum e smoala; le ieșeau vâpăi de foc din gură și din ochi și aveau priviri îngrozitoare. M-au luat cu sila între ei și m-au dus înaintea Domnului Hristos, care era într-o lumină cerească, pe un scaun strălucitor și înconjurat de o mulțime de îngeri ce cântau cântări de slavă.

Atunci acei demoni urâți au zis: «Dreptule Judecător, dă-ni-l nouă pe acest păcătos că Tu îl hrănești, îl miluiești din toate bunătățile Tale, iar el toată viața lui numai nouă ne-a slujit, dă-ni-l nouă!» Atunci Domnul Hristos a zis: «Da, ticălosul, Eu i-a dat minte să înțeleagă ce e bine și ce e rău, dar el și-a ales partea cea rea. Eu i-am dat mădulare ca să le întrebuițeze spre fapte bune iar el și-a cheltuit timpul numai în răutăți spre bucuria voastră. De aceea luați-l de aici și aruncați-l în marea cea clocotită cu smoală».

Atunci acei înfricoșați demoni m-au luat cu ei și în câteva clipe am ajuns într-un loc trist, părăsit, fără aer și verdeață, unde am văzut o mare fără sfârșit care clocotea cu lume în ea, cum clocotește cafeaua cea neagră la foc, așa era smoala aceea, iar lumea țipa cât putea. Atunci acei demoni au vrut să mă arunce și pe mine și m-au luat unul de mâini și altul de picioare. Eu am început să țip și în momentul acela am sărit în mijlocul casei unde m-am trezit".

Abia a așteptat să se facă ziuă, și dimineață s-a dus la preotul satului și s-a spovedit spunându-i visul acesta, iar preotul l-a rugat să spună dacă vrea toate acestea în biserică duminica ce urma ca să audă toată lumea. Toată lumea l-a ascultat uimită și cu lacrimi în ochi pentru că nimeni nu-l văzuse niciodată în biserică și-l știau cât e de pornit împotriva lui Dumnezeu.

Iată ce face Dumnezeu prin puterea rugăciunii. Acest om trăiește și spune cu gură de foc la toți, iar cei care-l cunoșteau cum era, când se întâlnesc cu ei îi spun: "Ce mă, te-ai pocăit?" Dar el le răspunde: "Dacă ați vedea și voi ce am văzut eu, n-ați mai zice nimic, ați plânge și v-ați pocăi și voi, dar vai de voi că nu știți ce vă așteaptă!"

Acum el este primul la biserică, plânge și spune la toată lumea, și acestea, iată, dintr-un vis. Câți nu pierd raiul pentru că se mulțumesc cu nimicuri, crezându-se oameni cinstiți, susținând că nu fac cine știe ce rele și că nu sunt păcătoși ca alții. Noi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne asculte rugăciunile cele către mântuire și să zicem:

Rugăciune

Stăpâne, Împărate al cerului și al pământului, care ai venit în lume să ne mântuiești și să ne faci părtași ai bunătăților celor negrăite, noi n-am știut până acum ce cerem, noi n-am știut până acum, Doamne, ce vrem, dar am înțeles că tu vrei să ne dai, ca un Părinte bun, numai ce ne este de folos pentru sufletele noastre.

Ajută-ne ca să ne dezlipim mai ușor de pământul acesta trecător, și să nu mai dorim nimic altceva decât numai pe Tine și Împărăția Ta cea cerească, ca în ziua Ta cea mare, când vei veni să ne judeci cu slava Ta pe norii cerului să ne așezi la dreapta ta, ca să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.